

Eärendil

Hle, hvěz-dy už plu - jí ne-bem - ob-zor ztrá - cí svůj jas, v tu chví - li po se -
tmě-ní zdvih-ne o - či snad kaž-dý z nás, již hvěz - da vzhů-ru le - tí, hvězd-ná loď se blí - ží
k nám. Kdo jí pod plach-ta - mi sto - jí? Jas - ný Eä - ren - dil to sám!

Hle, hvězdy už plují nebem — obzor ztrácí svůj jas,
v tu chvíli po setmění zdvihne oči snad každý z nás.
Již hvězda vzhůru letí, hvězdná loď se blíží k nám.
Kdo jí pod plachtami stojí? Jasný Eärendil to sám!

Pozdrav věrným všech zemí a všech věků posílám,
a chválu Tobě, pane, co brázdíš jiný oceán.
Tvá loď má vítr dobrý a i v bouřích pevný směr,
plamen Tvůj ať září pro nás, kdo zdravíme Tě v podvečer.

Dlouhý příběh, dlouhé věky, dlouhý stín Tvá cesta zná,
silmaril a svět dnes dělí mořská hloubka bezedná.
Druhý plamen země, který neumírá v puklinách,
pouze třetí Středozemě spatřit může v nočních tmách.

Zdvižen z bílých vln moří, vodám vzdálen plout smí
a dál Vingilot jasný brázdí prostor bezhvězdný,
a světlo Dvou stromů může v silmarilu žít
a každý smí jej spatřit, nikdo však už nikdy mít.